

Què tenen en comú les xapes de cava, la biblioteca de Saramago, l'abella Maia, tots els Seat 600, les novel·les fúcsia de Johanna Lindsey, l'art del Tarot, els rellotges antics, els tallers mecànics, les nines "barriguitas" i els cederoms de jazz? Que són col·leccionables. Com al desembre amb els perfums i els joguets, la publicitat al setembre ens assetja amb col·leccions de tota mena d'objectes, cada volta més estranys. Es col·lecciona de tot, i sembla que **tot** és col·leccionable, enllaunable: la música, la pintura, la tecnologia, la moda o l'amor.

Amb una funció màgica, en la Prehistòria, els objectes s'amagaven, però no es col·leccionaven. El col·leccionisme de les cultures teocràtiques era d'objectes sumptuaris, prohibits a qui no era rei o sacerdot. L'helenisme consolidà valors afegits: l'artístic i la historicitat, és a dir, l'admiració pels monuments d'un poble o cultura prèvia. En el cristianisme destacaven per la seua funció i riquesa material. L'humanisme aprofità el valor didàctic del col·leccionisme. I, finalment, el capitalisme ha convertit el col·leccionisme en una afició de masses i absolutament fetitxista. Tothom col·lecciona. Per a alguns consumidors, això de col·leccionar deu ser alguna cosa així com una droga, bastant addictiva segurament, perquè, cada tardor, retornen aquestes promocions. Si a una persona li fa goig col·leccionar alguna cosa però, en canvi, no és prou constant, al final ja no sap si col·lecciona objectes o, simplement, col·lecciona col·leccionables. Potser, per a aquest tipus de consumidors (és a dir, la majoria), les **editorials** haurien de traure una promoció especial de l'estil: "col·leccione col·leccionables, primer i últim número, ja en el seu quiosc". És aquest, en tot cas, un col·leccionisme molt descafeinat, perquè col·leccionar sempre ha sigut un art en el qual la possessió de l'objecte ha de ser exclusiva i no com ara, prefabricada i compartida per milions de persones.